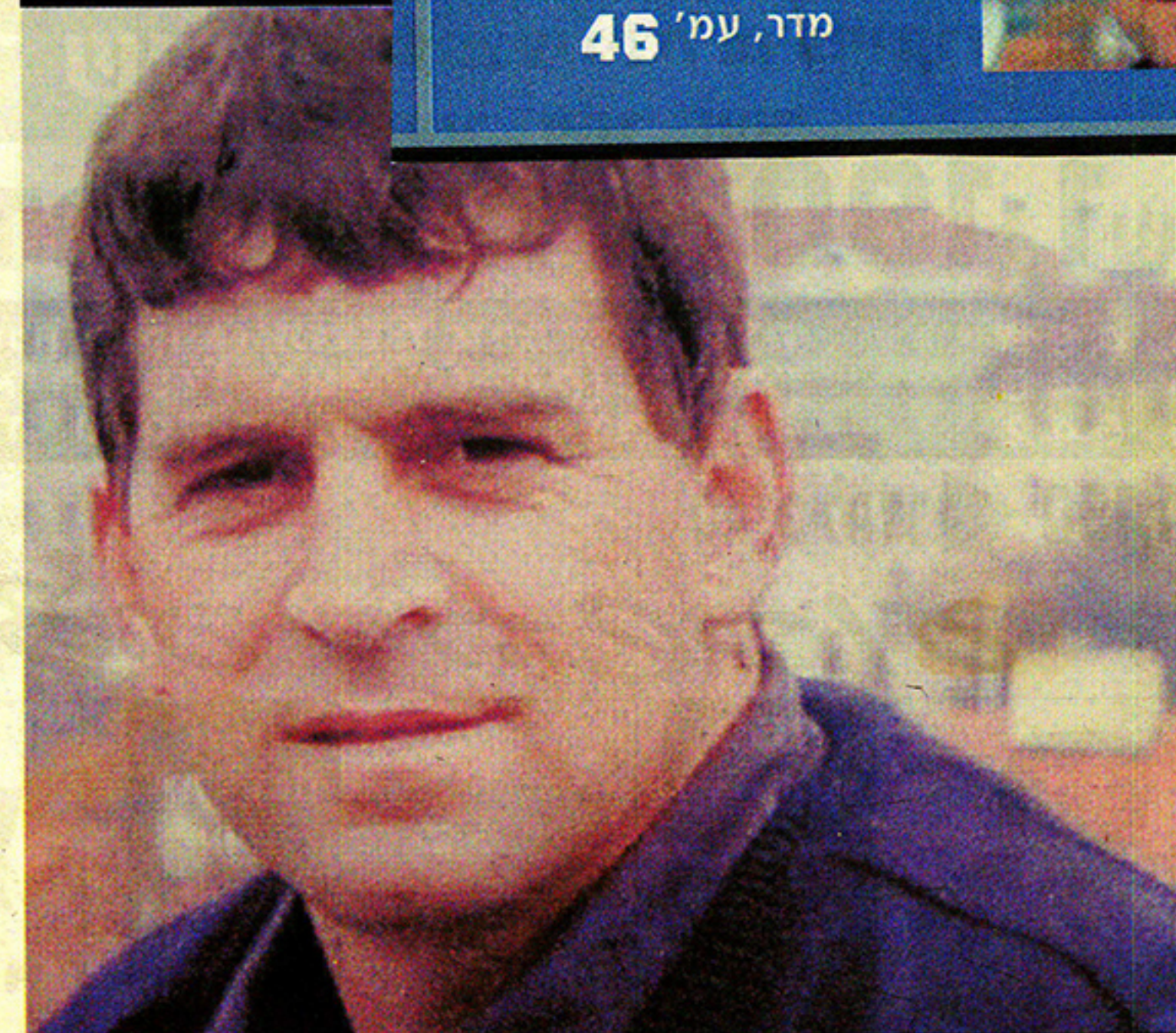

רס"ן (במיל') תמיר מסד
מבן שמן נהרג השבוע
כשניסה ללכוד מחבל
מתאבד • אביו: "הגבורה
בה נהג בפיגוע מאפיינת
את תמיר, כזה הוא היה,
מסור ללא חת" • אורית
מדר, עמ' 46

אורית מדר

על שולחן פינת האוכל, בכניסה לבית משפחת מסד, מונח אג'רטל זכוכית, עם דור גדול ופורה של שושנים. את הור קנה תמיר מסד ביום שישי האחרון, והביא הביתה לאישתו אורלי. הפרחים, שטרם קמלו, עומדים בתוגיות, כאילו לא אירע דבר, כאילו לא נפל ביום ראשון השמיים, וניפצו את המשפחה כולה.

תמיר מסד (41), מבן שמן, נרצח בתחילת השבוע בפיגוע התרפת באריאל. בשבת הוא עוד היה בבית, בראשון בבוקר יצא למי' לואים - ולא שב. בבית, שהתרוקן מנוכחותו, יושבים אישתו אורלי, הוריו, גיורא ויהודית מקיבוץ מסריק, ילדיו והאחים. המ' נחמים זורמים בהמוניהם, מחפשים מילים מתאימות, שותקים לרגע, ופורצים בבכי נוסף. רועי, הבן הבכור, (14) וגיא (11), מח' בקים את אים ומנסים לחזק אותה, ואילו דן, שבעוד חודש יתגונם יום הולדת ארבע, הולך לגן. ילד קטן, שמנסה לעכל את הבשורה המרה שהנחיתו עליו החיים. כשתמר, אחותה של אורלי, ניסתה להסביר לו מה קרה לאביו, היא לא הצליחה לעצור את דמעותיה. 'אני לא רוצה להיות עצוב', הוא אמר לה, 'אני השבתי לו שהוא לא חייב', היא אומרת בעצב. 'כשהוא חזר מהגן', מוסיף גיורא, 'הוא יודע לספר את כל הפרטים הטכניים, אבל הוא לא מבין באמת'. 'אבא שלי הוא גיבור, הוא אומר, עד כמה כבר אפשר לה' בין באמת?'

'אני ניצולת שואה, הייתי על הרכבת של קסטנר', אומרת יהודית, 'מתי פעם מומינים אתי לספר בבתי ספר מה שעברתי בשואה. כשריבתי בפני הכיתה של רועי, סיפרתי על כך לתמיר, והוא אמר, 'גם אני אלך ביום הויכוח לדבר על הקרב בנפור'. אני וזכרת שאמרת לו, 'זראה איך שאתה, הבן שלי, ההמשך שלי, ממשיך את הסיפור, מספר על הקרב פה בארץ, על החיילים ש' גינים על הארץ ועל העם שלנו, מה שאנחנו לא יכולנו לעשות מול הגרמנים. הייתי גאה כל כך שהסיפור שלי ממשיך. תמיר רק' גשתי שהנקמה שלי בנאצים זו המשפחה היפה שהקמתי. הם רצו להשמיר אותי, ואני הגעתי לארץ ונולדו לי ילדים ונכדים, אני ניצולתי. הייתי כל כך גאה במשפחה השלמה הזאת, ועכשיו הכל נשבר, הכל נגמר, ואי אפשר עוד לאחות או לתקן. עכשיו יש פה חסר שאף פעם לא נצליח למלא'.

מספר על קרב
הבוקר. תמיר
מסד זיל, משוחח
עם ראש המשפחה
דא, מנחם בנין
ושר הביטחון
ארוך שרון •
צילום: זובר צה"ל

"הכל נשבר, הכל נגמר"

ביום ראשון נהרג רס"ן (במיל') תמיר מסד, מבן שמן, כשירה במחבל מתאבד, בתחנת הדלק באריאל • "הגבורה בה נהג בפיגוע לא מפתיעה, כזה הוא היה - מסור, ללא חת, מוכן לעשות הכל", אומר אביו, גיורא • "תמיד הרגשתי שהנקמה שלי בנאצים זו המשפחה היפה שהקמתי", אומרת אימו, יהודית • "הנפש כל כך כואבת, ואין שום מרפא"

יום ראשון הנורא
ביום ראשון הנורא, יצא רס"ן במילואים תמיר מסד, חזרה לשירות המילואים שלו. הוריו, יהודית וגיורא, היו על המסוט חזרה לארץ מחופשת טופשבוע. למרות שהיה עד לא מזמן מ"פ כטיירת גולני, מילא מסד במילואים האחרונים תפקיד אבטחה על קו התפר. לאחר שלושה ימי אימונים, אמר היה להתכנס עם חיי' ליו בתחנת הדלק באריאל ומשם להתפזר בין הישובים.
גיורא: 'אנחנו יודעים שתמיר רץ אל המחבל וירה בו, ויתר מזה אנחנו לא בטוחים. זה לא מפתיע אותי בכלל שהוא התנהג כך. כשהמחבל התמוטט, המטען כפי הנראה הופעל ותמיר נפצע'. מוקדם יותר באותו בוקר, היתה אורלי בבית, עם תחושת מוע' קה בלתי מוסברת. היא התקשרה לאחותה תמר ואמרה לה שיש לה הרגשה רעה. 'הרגעתי אותה וקבענו שנרבר', מספרת תמר, 'כמה שעות מאוחר יותר, קיבלתי ממנה טלפון. היא צרחה באי' מים, 'תבואי, תבואי, מרר, היה פיגוע באריאל ואני לא מצליחה להשיג את תמיר'. צעקתי עליה שתירגע, אבל עובתי הכל ובאי' תי'.

המשפחה התכנסה בכנ שמן, ובמהרה התברר, שאכן, הגרוע מכל קרה. 'כשקצין העיר הגיע, הרגשנו שאנחנו במערבולת, טו' בעים בשכול', אומרת תמר. 'מיר הבנתי הכל', מוסיפה יהודית, 'כשרואים את הקצינים בפתח הבית, כבר לא צריך להגיד איך מילה'.

'כבר מגיל חמש הוא תמיד היה מוקף בחברים', אומר האב גיורא, ועיניו דומעות ללא הרף, 'שקט אבל אוהב על כולם'. 'הוא היה תלמיד מבריק, הוא אפילו לא מיצה את הפוטנציאל שלו כי הכל הולך לו כל כך בקלות', מוסיפה אימו, 'כשהיה ילד, בנה עם האחים שלו בית על העץ בחצר. הם היו מתחבאים שם, במקום להיות במיטות בחדר הילדים. עד היום הגברים, שמגיעים לקיבוץ, מטפסים על בית העץ שלו'.
'תמיד כשראיתי בטלוויזיה את משפחת נפגעי הטורף', אומרת יהודית, 'את האובדן הנוראי הזה, הרגשתי פגיעה, הר' גשתי את הכאב שלהם. זה חסר נוראי, והוא לא רק של המש' פחה, הוא של כל העם הזה. תמיד חשבתי, איך הם עומדים בזה? איך הם לא קמים ורוקעים כרגילים וועקים את הועקה הזאת, שרי, כמה עוד ייהרגו? כמה אנשים עוד נאבד לפני שנפתור את זה? אני מרגישה שאי אפשר עוד לחכות שיהיה טוב, עכ' שיו כבר היה צריך להיות טוב, עכשיו כבר צריך לגמור עם זה'.

הקרב על הבוקר
כחיל סריר, שירת תמיר כטיירת גולני והשתתף במלחמת לבנון בקרב הקשה במצבם הבוקר. בומן המלחמה התנוססה תמונתו, כשהוא משוחח עם ראש המשפחה דא, מנחם בנין, ושר הביטחון אריאל שרון, ומספר להם על הקרב.
דווקא בבית, מיעט מסד לספר על הצבא, אך הגבורה בה

נהג בפיגוע אינה מפתיעה כלל את משפחתו: 'הוא באמת היה כזה, מסור ללא חת, מוכן לעשות הכל', אומר גיורא, ויהודית מוסיפה, 'הוא אף פעם לא היה גיבור כמובן של פייטר', הוא בשום אופן לא אהב מלחמה ולא חיפש את האקשן, אבל היתה לו מסירות ומחויבות, לחיילים שלו, לעם. הוא היה מסור מאוד לאורלי ולילדים, ופתאום הכל נגרע, הכל נפסק. כל התוכניות נעלמות. הוא עבר קשה כדי לבנות בית ומשפחה, ועכשיו כשהילדים קצת גדלו, כשהגיע הזמן ליהנות, קרה האסון הזה'.

אורלי ותמיר, תמר ושמוליק, היו רביעייה בלתי נפרדת. שתי האחיות הקרובות, רצו לגור אחת ליד השנייה, וכך המשפחות התחברו והיו לאחת. הילדים גדלו יחד כאחים, אורי חות יום שישי היו משותפות, ובכל תג וחופשה הם טיילו יחד, בהרפתקתו של תמיר, שהכיר כל שביל ונהל. בשנה שעברה יצאו הארבעה לתאילנד, והצטלמו יחד בתמונה שהורפסה על צלחת, 'צלחת שאתמול הגשתי בה למנח' מים', אומרת תמר. 'אני לא מסוגלת לדבר עליו בלשון עבר', היא מוסיפה, 'הוא היה כמו האח שלי, היינו כולנו כל כך קרובים וזה קשה כל כך לעכל. הוא תמיד נתן תחושה של ביט' חון לכולנו, לכן ההתפרקות כאן היא מוחלטת. אנחנו מכירים אחד את השני לפני ולפנים,

יהודית מסד: 'הנאצים רצו להשמיד אותי, ואני הגעתי לארץ ונולדו לי ילדים ונכדים, אני ניצחתי. הייתי כל כך גאה במשפחה השלמה הזאת, ועכשיו הכל נשבר, הכל נגמר. עכשיו יש פה חסר שאף פעם לא נצליח למלא'